

от сън дълбок се събуди..."

Тръпно и горещо ехтял гласът на младежа, отразил новите възбуждения на неспокойното сърце. Смаяни го слушали и по-младите му братя: Никола, Киро, Георги, Михаил, дори невръстният Владимир. А после, докато под широките сенки на ореховите дървета се нареждали трапезите и печал кебапа, а в ручей изстивали бинлициите с руйно вино, по равните поляни на "Сарая" почвали кушиите. И там Иван показвал своя буен външки нрав. Искал винаги да бъде първ в надпреварванията.

Но веднъж белият му жребец се подплашил, препуснал и го хвърлил на земята. Занесли го в къщи полумъртъв, със счупена глава. Повече от година майка му лекувала любимия си първенец, редили се един след друг церители и знахари, докато го възвърнали към живота. Ала стаял. С неизказана мъка Съба се питала как един поет, който живее само с красотата на всичко, което го заобикаля, ще може да се лиши от благото на зрението? Не. Не било възможно. Едничка майката не можела да се помири с тази мисъл. Веднъж, неочаквано, Съба чула страшен вик. Изтръпнала. Какво ли пак?

Към нея тичал Иван, задъхан, бледен:

— Виждам! Мамо! Виждам!

Наистина. Той отново виждал всичко онова, без което животът му не би имал смисъл. Безкрайните грижи на майка му, която едничка не се помирявала с бедата му, върнали на поета възможността да гледа земята, "где се белий Дунав лей и от изток Черно море се бунтува и светлей", гордо извисената Стара планина, Тракийската равнина и Рилската пустиня, где на Рила грей главата...

И за младия творец стана ясно, че "Отечеството стои над всичко в света". Това долавяше с тънкия майчин усет и Съба Ва-